

Nouzovský úrnál

XI. ročník

1997

číslo 5

POVODEŇ

Ani v Nouzově nebyla o vodu nouze
(jez zdaleka nevypadal takhle idylicky)

Co najdete uvnitř

	Informační servis 3 informace o tom, co bylo, je a bude
	Dvojbarevný pudink 5 jak Káťa a Ještěrka vařily, až nezbylo
	Povodeň 6 průběh povodňových dní na Nouzově
	Veni, vidi, 9 jak Blondák přepadal tábor
	Drát 10 co všechno se dá sníst
	Doplňovačka 11 další tradičně nesmyslný text
	Zápisky cestovatele (4) 12 exkluzivní Marianova reportáž z cesty kamionem s Kosou do Anglie - návrat domů
	Slavné výroky 15 nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu

Nouzovský Žurnál, ročník XI, číslo 5
Vyšlo 3. října 1997 v Kolíně
Uzávěrka čísla 28. září 1997

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Určitě jste si povšimli, že toto číslo již nemá barevnou obálku. Jak už jsme uváděli na začátku tohoto roku, jednalo se o experiment. Tisk barevných obálek není jednoduchá ani levná záležitost a dařilo se jej zajišťovat díky známostem (nic není zadarmo a přesto za čtení Nouzovského Žurnálu nic neplatíte, i když jeho výroba něco stojí). Původně jsme doufali, že i čísla 5 a 6 budou mít barevné obálky, ale bohužel tato možnost již skončila a budete se muset smířit opět s černobílými obrázky.

Nicméně příští rok bude v každém případě ve znamení změn a Nouzovský Žurnál dostane novou tvář. Zásadní změnou bude návrat k formátu A4 (takový měly Žurnály v letech 1987 - 1990). Tisk všech stránek bude prováděn na laserové tiskárně (dosud jen obálky). Praktickým důsledkem změny technologie tisku bude možnost zařazení více obrázků i dovnitř časopisu a my této možnosti budeme využívat.

Nechte se tedy překvapit.

vaše redakce

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav:
 - 4. října
 - 18. října
 - 1. listopadu
 - 15. listopadu
 - 29. listopadu
 - 13. prosince

- ◆ S ukončením tábora uzavřela svoji činnost družina Křecci, která zahájila svoji činnost právě před osmi lety, v říjnu 1989. Tehdy se vrátil Šed'a z vojny a spolu s Álou nabrali novou družinu. V roce 1991 Ála končí a ke družině přicházejí instruktorky Helena a Lenka. Ty strávily u družiny 2 roky a v roce 1993 je nahrazují Jaruška a Ještěrka, které spolu s Šed'ou vydržely až do konce.
Se všemi Křečky se ale neloučíme, protože pět jich pokračuje dále jako instruktoři. Jsou to Martina, Sysel, Petr, Zbyněk a Tomáš. Přejeme jim hodně úspěchů a pevné nervy. Teď jim děti vrátí to, co oni dříve dělali svým vedoucím.

- ◆ V září zahájila činnost nová družina Kot'ata pod vedením Jarušky, Martiny a Petra. Není to však nejmladší družina, tou zůstávají i nadále Vlčata. V nové družině jsou děti o jeden až dva roky starší.
Další změny jsou následující: družinu Vlčat posílil Sysel, Myšky Zbyněk a k Delfinům přešli Tomáš a Ještěrka.

- ◆ Z pátku 24. října na sobotu 25. října se koná již 12. ročník akce Návrat, kterou pořádá tradičně Marian ve spolupráci s Kosou. Kam se půjde, samozřejmě nevíme, ale každopádně tušíme, že letos se očekává jubilejní stý účastník. A to je úctyhodné. Reportáž z akce vám přineseme v příštím čísle Žurnálu, které vyjde 5. prosince.

- ◆ Věřte tomu nebo ne, ale Tom je na vojně. Sami jsme tomu, že jde na vojnu, nechtěli věřit, ale je to tak. Sdělil nám tuto skutečnost na poradě 18. září a jako předmět doličný předvedl příručku Vojna do kapsy. Touto dobou už se nachází u parašutistů v Benešově.
„Ještě tam měli poslední místo,“ tvrdil Tom.
Takže ahoj zase za rok.
- ◆ To, čeho jsme se obávali, se zřejmě pomalu blíží. V příštím roce bude s největší pravděpodobností zahájena dostavba silničního průtahu Kolínem. Jak vyplývá z plánů, aby auta nemusela příliš zatáčet, povede nová silnice od světelné křižovatky u Modrého bodu rovně přes zahrady a náš dům. Takže asi od února nás opět čekají buňky, které stále více a více chátrají.
Nové stěhování, pokolikáté už? Mimochodem, nevěděli byste o nějakém volném domě, který se nebude v dohledné době bourat?

DVOJBAREVNÝ PUDINK

Hned třetí den tábora byl k odpolední svačině pudink. Obě kuchařky Káťa a Ještěrka se ještě své nové role dostatečně nenabažily, a tak si vymyslely dvojbarevný pudink, vanilkový a jahodový. Ten jahodový se jim zdál málo červený, a tak jej přibarvily barvivem. Nutno dodat na adresu výrobce, že zatímco barva moc jahodám neodpovídala, s chutí to bylo ještě slabší. Oba pudinky totiž chutnaly prakticky stejně.

Hned po uvaření nastává složitá procedura rozlévání pudinku do připravených víček a hrníčků. Káťa a Ještěrka doladují technologii plnění a vytvářejí ve víčkách různé melírové obrazce. Tato technologie má zpočátku poměrně velké ztráty. Pudink se nachází kromě jiného i na stolech a tvrdošijně odmítá opustit spáry mezi prkýnky. Díky špatnému odhadu dávkování došlo k tomu, že na vedoucí jaksi nezbylo. Děvčata ještě aspoň pár víček symbolicky opatlala vařečkou, aby si postižení nestěžovali, že nemají co mýt.

Stěžovat si na nedostatek nádobí rozhodně nemůže službukonající družina.

„Ale byly jsme na ně hodný,“ prohlašuje Ještěrka. „Opatlaly jsme ne jeden, ne dva, ne čtyři, ale šest hrnců!“ dodává škodolibě.

Vzápětí se plácne do čela:

„Káťo, víš proč nezbylo? My jsme si zapomněly vzít zástěry!“

Když vařily po dvou týdnech pudink znovu, už se poučily a dvojbarevný pudink vyšel na všechny.

POVODEŇ

Pokud se někde zmíníte o povodních 7. a 8. července 1997, většině lidí se vynoří z paměti apokalypsa, během které dravý vodní živel spláchl polovinu Moravy. Byla to katastrofa mezinárodního formátu.

I v Nouzově se konala povodeň. V sobotu 5. července prší téměř celý den. V neděli kupodivu přšet přestalo a znovu začalo až k večeru. Prší celou noc a celý den. voda v potoce stoupá, Gabčíkovo temně hučí a náhon se zaplňuje vodou tak, že voda postupně vyplňuje beze zbytku prostory pod oběma betonovými mostky. Večer konečně přestává pršet, objevuje se sluníčko a s ním i duha na znamení příměří.

Ale voda už je na zemi a musí někam odtéct. Hladina potoka stále stoupá a vlny již narážejí na dřevěnou lávku. Slon na večerním nástupu vyhlašuje pravidla pro případ zaplavení nebo dokonce stržení lávky. Na latríny se bude chodit oklikou přes kamenný mostek, v případě akutní potřeby do lesa s polním rýčkem. Pro případ, že by došlo k odříznutí cesty a někdo zůstal na latríně, natahují Slon a Tom vedle lávky dva provazy a budují nouzovou provazovou lávku.

„No, nevím, jestli je to tak dobrý, ale z latríny se dostanou,“ komentuje Slon výsledek.

Voda stále stoupá. Slon dostává šílený nápad a jde si nafouknout malý indiánský člun. Potom s ním běží do jídelny na plato a huláká:

„Už jsem z vás zcvoknul, děláte tady nepořádek, odjíždím lodí pryč!“

Mnozí nevěřili, ale Slon to myslel vážně. Někteří jej přemlouvají, aby nejezdil.

„Pádlo nějaký potřebuju.“

Dostává z kuchyně velkou vařečku. Sestupuje na zatopené schůdky a dává člun na vodu.

„Ono tam teče!“ stěžuje si, vylévá loď a zkouší to znovu.

Vzhledem k tomu, že dětský člun se pod jeho vahou sotva drží nad vodou, byla předchozí činnost naprosto zbytečná.

„Jedem!“ křičí Slon a zuřivě pádluje vařečkou, aby vytvořil alespoň

zdání, že loď řídí. To už se nezadržitelně blíží řvoucí Gabčíkovo.

„Pomoc, jez! Chyťte mě někdo!“ propadá Slon panice a pádluje ke břehu, kde mu dobrodinci podávají bidlo. Slon úspěšně přistál u hráze a za chvíli už hrdinně pózoval uprostřed hučícího jezu s člunem v ruce. Pak pustil člun samostatně po potoce, aby zjistil, jak by dopadl. Člun dojel zcela bez úhony k lávce, kde byl odchycen. Atrakce skončila.

Voda však stále stoupá. Po poradě vedoucích kolem půlnoci šel Slon zkontrolovat lávku. Větší vlny už začínaly lávku zalévat. O lávku se opírá kus podsady, který připlaval z tábořiště Stopařů, kde právě začal tábor oddíl Eridanus. Slon ji vytahuje. Okolo procházejí z latríny Kát'a a Ještěrka a svítí si na cestu. To Slon je větší tvrd'as a vyráží potmě za nimi.

Do srubu přišel až po chvíli a hned hlásí:

„Tak jsem spad do náhona.“

„Jak to jde, spadnout do náhona?“ žasne Kuba.

„To se netrefíš na mostek a je to,“ konstatuje Slon a nadává na stavitele, že mostek nepostavili rovně, ale mírně šikmo.

Je úterý 8. července ráno. Hladina stále stoupá, přes lávku se valí proudy vody. Někteří odvážlivci se brodí přes lávku vodou. Tom v teniskách chvíli nerozhodně přešlapuje na břehu, a pak se s výkřikem „Já musím!“ vrhá do živlu a několika mocnými skoky dosahuje vytužený druhý břeh s latrínou. Šárka raději zouvá své nízké holínky a přechází bosa.

„Ančo, doleva!“

Kát'a škodolibě navádí Anču na skoro neviditelný kraj lávky, Anča se však nenechá splést a pomalu ale jistě přechází na druhou stranu. Provazová lávka je naprosto k ničemu, vede totiž odnikud nikam, protože oba stromy se ocitly asi metr od nového břehu a okolo nich proudí voda.

Po betonové okrajích hráze u jezu teče voda. K zaplavení louky ale chybí ještě aspoň metr. Nicméně přes betonový mostek u umývárny již přetéká voda. Jsou ucpaná česla, a to hladinu ještě zvyšuje. Nad Gabčíkovem se zachytila kláda. Slon, Buggy a pracovní komando složené

z Delfinů pomocí bidel a provazu kládu stahuje do proudu.

„Pust' ji, Buggy!“ volá Slon, když jde kláda přes jez. „Ta půjde sama!“

Nešla. Zachytila se širokým kořenem v kamení pod jezem.

„Jé, tak to se nám nepovedlo,“ komentuje Slon. „Kdo tam vleze?“

„Že se ptáš,“ odpovídá Buggy a dívá se na něj významně.

„Já tam nelezu, vy jste se zbláznili, ne?“ odporuje Slon.

Nakonec se Buggy uvolil, že to zkusí. Uvázal si lano pod rameny a pomalu sestoupil na jez. Udělal krok směrem ke kořenu stromu, když mu proud podrazil nohy a vzápětí se Buggy ponořil do vody a mezi proudem vody z jezu chytal molekuly kyslíku. Když se opět postavil na nohy, udělat další krok už se neodvážil. Vytáhli ho na břeh a přemýšleli, co dál.

Náhle se kláda zvedla sama a vydala se na další cestu. Všichni okamžitě běželi k lávce, aby kládu zastavili. Byl to impozantní pohled, když se kláda vynořila ze zatačky a v mohutných kalných vlnách mířila k nim.

„Už to jede! Ježíšikriste!“ neudržel se Slon.

Před nárazem kládu pomocí bidel stočili a zastavili. Jenže proud byl tak silný, že ji nemohli dostat ven. Slon ji chtěl původně použít jako levný stavební materiál, ale po několika marných pokusech to vzdal.

„Tak ji pustíme.“

Pomocí bidel a rukou kládu stočili do proudu, podstrčili pod lávkou a pak už se jen dívali, jak kláda bravurně vybírá zatačky a mizí v dáli.

„A je pryč. Máme po kládě,“ komentuje Slon.

Pak následovalo provizorní zvednutí lávky na velké kulatiny, díky kterému byla lávka zachráněna. Ještě ten den voda kulminovala a po třech dnech bylo možné lávku opět uložit na staré místo. Díky Vavříneckému rybníku stav hladiny prakticky nepřekročil úroveň obvyklou při podzimním vodáckém sjíždění Vavřince.

Zvláštní na tom všem je, že na louce bylo tehdy podstatně méně vody než před rokem, kdy se vlastně žádné velké záplavy nekonaly.

VENI, VIDI, ...

Letos poprvé nebyl Blondřák na táboře, protože opustil oddřil. To ale neznamená, že by se už nikdy nechtěl ukázat. Naopak. Přijel se podřivat na tábor, omrkl, co a jak, a noc z pátku 11. na sobotu 12. července zvolil za tu správnou. Nevybral si zrovna nejlépe, protože víkendové noci jsou ostře sledované a hlřdky bdělejší. Už delší dobu Blondřák obřlapoval po lese, ale pořád mu připadalo v táboře příliš rušno. Bylo půl jedné a vedoucí ještě zdaleka všichni nespali. Ze srubu každou chvíli někdo coural, u nástěnky o něčem diskutovali Jaruška a Šedřa a do toho ještě trojčlenná hlřdka. Blondřák se připlřžil až za nářadřovník a pozoroval situaci. Nakonec se rozhodl ještě počkat a stáhl se do lesa.

Když se probudil, bylo již půl páté a téměř světlo. Přepad byl v háji. Blondřák tedy dospal a kolem desáté pak přišel do tábora na návštěvu. Nic se však neutají, protože Slon z něj velice rychle vytáhl podrobnosti a za chvíli už to věděl celý tábor.

Bohužel pro Blondřáka neplatilo slavné Cězarovo heslo Veni, vidi, vici, ale spřše Viděl jsem, přišel jsem, usnul jsem.

DRÁT

Je to téma jak do televizních Bakalářů. Večer před poutí přišla Jaruška za Slonem do banky s dotazem, jestli už může vyhlásit nástup.

„Slone, bude nástup?“

„Ne, protože je mi špatně. Sněd jsem drát!“

Po této překvapivé odpovědi, která se brzy rozšířila po táboře, nebyl problém se dopátrat, jak to vlastně bylo. Děvčata vyráběla růže na pouť a Slon jim je pomáhal vázat drátem. Jak tak žmoulal konec drátu v puse, užmoulal jej natolik, že jej překousl a spolkl. Malý kousek drátu se tedy vydal na cestu trávícím traktem. Slon se pokusil vyvolat zvracení, což se mu sice podařilo, ale výsledkem si nebyl jist. A tak kudy chodil, tudy si představoval, jak se mu někde uvnitř drát zapichuje, a naříkal, že brzy umře.

Nejdříve ho všichni litovali, ale když si od ostatních začal vynuocovat různé věci pod připomínkou, aby to pro něj udělali, když brzy umře, prokoukli ho a už se mu jen smáli.

Upřímně řečeno, ono by se mu opravdu mohlo něco stát, ale naštěstí nestalo.

DOPLŇOVAČKA

Všichni tuhle hru určitě znáte. Do předem připraveného textu, který nikdo kromě jeho autora nezná, se dopisují přídavná jména a příslovce, která hráče napadnou. Vznikne tak text, který přes svoji nesmyslnost velice často až překvapivě vystihuje skutečnost. Posuďte sami (doplněná slova jsou psaná kurzívou).

Letošní *pěkný* tábor začal velkými *divnými* vedry. *Oběžní* teplo bylo takové, že *latrínové* mouchy *potentononcovaně* padaly na *zauzlovanou* zem vysilením. Šli jsme se tedy *ukecaně* koupat. Místní *vysmrkaný* vodník ale pro nás neměl *nazelenalé* pochopení a neohrál nám *blátivou* vodu. Byla pěkně *mentálně* studená. Přesto jsme se *vyčouzeně* vykoupali.

Další *vytunelované* dny již bylo *připitomělé* počasí. *Smruté* sluníčko střídaly *ošklivé* bouřky doprovázené *ujetými* větry. Dokonce *rozpáleně* padaly *modré* kroupy. V *pláštěnkovém* obchodě ve Vavřinci si několik *tupých* krup schovávají v *bramborovitém* mrazáku na *akční* památku. Jinak ale bylo celkem *teplé* teplo. Pak se ale *papírově* ochladilo a *červeně* často *hloupě* prší. Vůbec se nám to nelíbí, ale nemůžeme s tím nic *rozkřáchnutě* dělat.

A prší a prší. Přestává *vybagrovaně* pršet, začíná *zeleně* lejt. *Ospalá* voda *poloodstřeleně* stoupá, *mrtvě* přetéká přes *bezvlasé* Gabčíkovo. *Připálená* voda *mazaně* stojí i na *okopírované* louce, a tudíž i v některých *smažených* stanech. Postižení *zdělaní* táborníci *drevokocúrikovaně* nadávají a *diverzantsky* hlídají *vyzelenalou* výšku *přepláštěnkovaně* hladiny vody. Až jim *zabitě* nateče do *hovniválového* kufru, bude *ojetě* veselo.

Stoupající *dychtivá* voda se *kouzelně* pokusila strhnout *rozčepejřenou* lávku, ale nepovedlo se jí to, protože jsme včas *slisovanou* lávku *zamilovaně* zvedli.

Úměrně ke klesající *vyplavené* teplotě roste *ovesný* hlad. Teď už se *inteligentně* nejí, ale *sprostě* žere. Až všechno *tábornicky* prožerem, pojedeme *vyplácaně* domů.

ZÁPISKY CESTOVATELE (4)

(vypráví Marian)

Probudil mě všeobecný ruch. Lidé se hrnuli po schodištích k autům. Já též. Teď už jsem se trefil napoprvé. Probudil jsem Kosu, ten probudil auto a dle pokynů jsme opustili trajekt. Na parkovišti jsme si vybrali místo a dle itineráře byl nyní v plánu spánek do 13.00.

Plán jsme splnili beze zbytku a přesně v jednu vyjíždíme. Je silný vítr. V dálce je vidět věž kostela v Calais, který jsem si prohlédl až doma na prospektu z trajektu. Písčité pláže jsou liduprázdné. Jen vítr a vlny.

Prohlížím krajinu. Občas zemědělská usedlost, tu kanál, tam dílna. Přijíždíme k nějakému menšímu městu a všude okolo cesty velké haldy buď popílku nebo rudy, nevím, a najednou velká vodní plocha. Říkám Kosovi:

„Hele, nějaká odkalovací nádrž.“

Najednou surfař. A tamhle lodičky. Ono to bylo místní rekreační středisko. Prostě v takovém prostředí hald, kolejí a továren jsem čekal všechno, ale rekreaci ne.

Jedeme stálou rychlostí. Míjíme hranici s Belgií a v klidu se dostáváme do Německa. Jen s čůracími pauzami. Blízko Eisenachu nás zarazil tachograf. Ten velel ulehnout a zůstat odpočívat odted', to je 23.30 do zítřka 22.00, kdy je opět dovolen kamióňům vjezd na dálnici. A tak jsme šli spát.

Neděle 3. listopadu 1996

Probouzíme se v jednu odpoledne. Kosa udělal snídani a na ničem nešetřil, protože cítil blízko českou hranici. Opět uléháme, trávíme a probouzíme se v šest večer. Kosa udělal svou oblíbenou bramborovou kaši z prášku a opékaný lunchmeat. Příloha - kyselá okurka a houbičky v octě. Káva a sušenky jako dezert. Hned vytahuju deník, abych celé menu věrně popsal a na paměť zachoval. Kosa zase píše papíry, stazky

a čekáme na desátou. Konečně jsme také chytili český rozhlas. Je to velmi milé zase slyšet české vysílání.

Vyjíždíme přesně.

Pondělí 4. listopadu 1996

Celkem v poklidu urážíme 300 km do Drážďan. Jsme tam ve tři ráno. Vyjíždíme těch pár kilometrů na Cínovec. Kosa donesl papíry na expedici a máme prý čekát do šesti, že budou. Pro nějaké nesrovnalosti jsou až v osm. Odjíždíme do Liberce vykládat.

Zase čekáme na celníky a vykládáme až v jednu. Do Třemošnice s frézou to už dneska nestihneme.

Kosa mne vykládá na Zálabí a v 15.00 jsem doma. Kosa jede na dílnu do Malína k Čendovi a teprve zítra pojede vykládat do Třemošnice.

Na závěr malá rekapitulace. Na cestě jsme byli bez sedmi hodin sedm dnů a nocí, ujeli jsme 3380 km, projeli jsme pět států Evropy a spálili 1200 litrů nafty.

Touto cestou bych chtěl poděkovat firmě VM Trans a jmenovitě Pavlu Mrázovi za bezpečnou a zajímavou cestu. Někdy zase nashledanou. Třeba na cestě do Španěl.

P. S. Na ten ovar Tě Kosa samozřejmě zvu a můžeš vzít i děti.

Dodatek

Když vyšly jako seriál na pokračování tři části této reportáže, dostaly se konečně Nouzovské Žurnály do ruky také Kosovi.

„Musím se podívat, co se vlastně tenkrát dělo, vždyť já už si nic nepamatuju,“ prohlásil.

Po chvíli četby se zarazil:

„Mariane, my ale nemáme mazdu.“

„Tak co to bylo? Já se v autech nevyznám,“ řekl Marian.

„To byl asi hyundai,“ řekl Kosa a pokračoval v četbě.

„A most přes Temži nestojí libru, ale tři a půl,“ pokračoval Kosa po nějaké době. „S tebou chci jezdit, jestli to dokážeš za libru.“

„Ta reportáž, to jsou moje subjektivní dojmy, tak jsem to viděl já,“ prohlásil Marian a uvedl tak všechno na pravou míru.

SLAVNÉ VÝROKY

Janinka: Myslíte, že mám velký uši?

Ještěr: Porovnej si je s mejma.

Janinka: Tak proč mi říkaj ušatý torpédo?

Bára: V tom potoce nebyl mrtvej ptáček, ale živej rak.

Tomáš na hlídce s Áťou a Honzou Ch.:

Tak to vypadá, že se mi ztratily děti.

Káťa se shání po hrnku s kávou:

Čí je můj?

Čert má narozeniny a je vláčen k náhonu:

Já už vás neunesu!

Slon si k lezení na půdu kuchyně přistavil žebřík.

Šárka: Slone, stárneš.

Tygr: Holcmoš bude instruktor?

Jaruška: Proč ne?

Tygr: Vždyť je pomalejší než všichni ostatní.

Buggy preluduje na kytaru.

Tom: Buggy, nehraj deprese.

Buggy: To je veselý!

Test z ohňů.

Lenka D.: Sundonův jáma, krylování prasete.

Pozn.: Pro méně chápaté šlo o Setonův hrnec a rožeň.

Otec Ještěra Slonovi:

Ještě jednou mi řekneš pane Ještěr a vypíchnu ti oko!

Herouš nabízí malé, ale široké tepláčky:

Ančo, nejsou tvoje?

Anča: Nejsem přece baletka.

Herouš: To ne, ale hubená taky nejses.

Při vybíjené.

Tomáš: Krokodýla míčem nerozmázneš.

Petronela brání Sysla před Tygrem:

Že se Tygre nestydíš mlátit holku a ještě tak velkou.

Jaruška a Ještěr dělají smetánek.

Ještěr: Já bych to ještě přisládlil.

Jaruška: Já mám taky radši sladký, ale někteří to sladký rádi nemaj.

Ještěr: Tak si to nedaj.

Kuba: Kudy se jede na Stvořidla?

Lucie: Jede se vlakem a pak se vystoupí.

Cipísek: Poprala jsem se se střelnicí, teda sestřenicí.

Tom: Tak dneska si zase konečně pořádně břinknem.

Buggy: Do koho?

Tom: Přece na kytary.

Anča: Udělejte mi někdo ceduli. Já jsem nešikovná, já píšu eso s tvrdým y.

Šárka: Já musím v pondělí do práce, já jsem ta pracující intelligence.

Bréca: No, pracující.

Šárka: Intelligence! Já v práci mačkám na klávesnici ENTER!

Při povodni bylo ve Vavřinci ještě více vody než loni a Šárka s Dášou by se asi na vodu neodvážily. Mohly by skončit stejně jako Tom s Krokodýlem při vodním výcviku.

T.K. Průzkumník **Česká tábormická unie**

26. výročí založení klubu

Tímto se Vám představuje kolínský tábormický klub Průzkumník. V letošním roce oslaví náš klub své výročí, a proto zde přinášíme malé poohlédnutí do naší historie. Tato stránka je věnována všem, kteří věnovali svůj volný čas dobré věci. Touto formou chceme oslovit každého, komu není lhostejný osud dnešní mládeže.

- [Jak to začalo ?](#)
- [Kde všude byly klubovny ?](#)
- [Co se děje přes rok ?](#)
- [Letní tábory ?](#)
- [Prezentace klubu na veřejnosti](#)
- [Spolupráce s rodiči](#)
- [Klubová součastnost](#)

WHAT'S HOT

Internet je fenomén dnešní doby. Kdo není na Internetu, ten jako by nebyl.

Průzkumník je, a to na adrese <http://www.clever.cz> v rubrice Kultura - zájmové skupiny. Na obrázku je ukázka hlavní nabídky.